

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PEDRO CRUZ VILLALÓN
prednesené 29. marca 2012¹

Vec C-616/10

**Solvay SA
proti**

Honeywell Fluorine Products Europe BV, Honeywell Belgium NV, Honeywell Europe NV

[návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Rechtbank 's-Gravenhage (Holandsko)]

„Súdna spolupráca v občianskych veciach — Súdna právomoc, uznávanie a výkon rozsudkov — Nariadenie (ES) č. 44/2001 — Žaloba pre porušenie európskeho patentu — Osobitná a výlučná právomoc — Článok 6 ods. 1 — Pluralita žalovaných — Článok 22 ods. 4 — Napadnutie platnosti patentu — Článok 31 — Predbežné opatrenia alebo ochranné opatrenia“

1. Po tom, ako bola na Rechtbank 's-Gravenhage (Holandsko) podaná žaloba o určenie, že došlo k porušeniu európskeho patentu, proti spoločnostiam usadeným v rozličných členských štátoch, ktorú nasledoval návrh na nariadenie predbežného opatrenia zakazujúceho cezhraničné porušovanie práv, Rechtbank 's-Gravenhage (Holandsko) kladie Súdnemu dvoru niekoľko prejudiciálnych otázok o uplatňovaní nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach² na spory týkajúce sa práv duševného vlastníctva.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42.

2. Veľmi presné otázky vnútroštátneho súdu³ sa sústreďujú na niektoré zo zásadných problémov⁴, ktoré prináša uplatňovanie tohto nariadenia na cezhraničné spory týkajúce sa európskych patentov⁵, a poskytujú tak Súdnemu dvoru príležitosť spresniť svoje najdôležitejšie rozsudky v oblasti týkajúcej sa článku 6 bodu 1⁶, článku 22 bodu 4⁷ a článku 31⁸ nariadenia č. 44/2001.

I – Právny rámec

3. Podľa článku 3 nariadenia č. 44/2001 a odchyľne od zásady zavedenej článkom 2 uvedeného nariadenia možno osoby s bydliskom na území členského štátu žalovať na súdoch iného členského štátu len na základe pravidiel upravených v článkoch 5 až 24 uvedeného nariadenia.

4. Článok 6 nariadenia č. 44/2001 stanovuje, že osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte:

“...“

1. ak ide o jedného z viacerých žalovaných na súde podľa bydliska ktoréhokoľvek zo žalovaných za predpokladu, že nároky sú navzájom tak súvisiace, že je vhodnejšie o nich konať a rozhodnúť spoločne, a tak predísť možnosti nezlučiteľných rozsudkov vydaných v samostatných konaniach;

“...“

5. Článok 22 nariadenia č. 44/2001 uvádza:

„Výlučnú právomoc majú tieto sudy bez ohľadu na bydlisko:

...“

4. v konaniach týkajúcich sa registrácie alebo platnosti patentov, ochranných známk, priemyselných vzorov alebo iných práv, ktoré sa musia registrovať alebo [pri] ktorých sa musí žiadať o ochranu, súd členského štátu, v ktorom sa žiadosť o registráciu alebo ochranu podala, v ktorom sa registrácia alebo ochrana poskytli alebo podľa právneho nástroja spoločenstva alebo medzinárodného dohovoru sa za poskytnuté považujú.

3 — Tieto otázky boli okrem iného položené veľmi krátko po zverejnení návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (prepracované znenie) zo 14. decembra 2010 [KOM(2010) 748 v konečnom znení, ďalej len „návrh na prepracované znenie nariadenia č. 44/2001“] Európskou komisiou. V súvislosti s analýzou uvedeného návrhu pozri HEINZE, C. A.: Choice of Court Agreements, Coordination of Proceedings and Provisional Measures in the Reform of the Brussels I Regulation. In: *Rabels Zeitschrift für ausländisches und internationales Privatrecht*. 2011, zv. 75, s. 581.

4 — Problémy uvedené Komisiou v jej správe Európskemu parlamentu, Rade a Hospodárskemu a sociálnemu výboru o uplatňovaní nariadenia Rady č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach z 21. apríla 2009 [KOM(2009) 174 v konečnom znení, bod 3.4]. Pozri tiež Zelenú knihu o revízii nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach z 21. apríla 2009 [KOM(2009) 175 v konečnom znení, body 4 a 6] a uznesenie Európskeho parlamentu zo 7. septembra 2010 o vykonávaní a revízii nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ C 308 E, 2011, s. 36, bod 22).

5 — Pozri najmä FERNÁNDEZ ARROYO, D. P.: *Compétence exclusive et compétence exorbitante dans les relations privées internationales*. RCADI, 2006, zv. 323, osobitne s. 95, bod 80 a nasl.; LEIBLE, S., OHLY, A. (ed.): *Intellectual Property and Private International Law*. Mohr Siebeck, 2009; SCHAUWECKER, M.: *Extraterritoriale Patentverletzungsjurisdiktion. Die internationale Zuständigkeit der Gerichte außerhalb des Patenterteilungsstaates für Verletzungsverfahren*. Carl Heymanns Verlag, 2009; NOURISSAT, C., TREPPOZ, E.: *Droit international privé et propriété intellectuelle. Un nouveau cadre pour de nouvelles stratégies*. Lamy, Axe Droit, 2010; WINKLER, M.: *Die internationale Zuständigkeit für Patentverletzungsstreitigkeiten*. Peter Lang, 2011.

6 — Rozsudok z 13. júla 2006, Roche Nederland a i., C-539/03, Zb. s. I-6535.

7 — Rozsudok z 13. júla 2006, GAT, C-4/03, Zb. s. I-6509.

8 — Rozsudok zo 17. novembra 1998, Van Uden, C-391/95, Zb. s. I-7091.

Bez vplyvu na právomoc Európskeho patentového úradu podľa Dohovoru o udeľovaní európskeho patentu podpísaného 5. októbra 1973 v Mníchove, súdy každého členského štátu majú výlučnú právomoc, bez ohľadu na bydlisko, v konaniach týkajúcich sa registrácie alebo platnosti akéhokoľvek Európskeho patentu udeleného tomuto štátu;

...“

6. Napokon článok 31 nariadenia č. 44/2001 stanovuje:

„Súdom členských štátov možno podať návrh na vydanie predbežných opatrení vrátane ochranných opatrení, ktoré sú dostupné podľa právneho poriadku daného štátu, aj keby podľa tohto nariadenia mali právomoc rozhodovať vo veci samej súdy iného členského štátu.“

II – Skutkové okolnosti sporu vo veci samej

7. Spoločnosť Solvay SA so sídlom v Belgicku, ktorá je majiteľkou európskeho patentu EP 0 858 440 platného vo viacerých členských štátoch⁹, podala 6. marca 2009 na Rechtbank 's-Gravenhage v Holandsku žalobu pre porušenie¹⁰ viacerých národných častí tohto patentu tromi spoločnosťami pochádzajúcimi z dvoch rôznych členských štátov, a to Honeywell Fluorine Products Europe BV so sídlom v Holandsku, ako aj Honeywell Belgium NV a Honeywell Europe NV so sídlom v Belgicku¹¹, pretože obchodovali s výrobkom vyrobeným spoločnosťou Honeywell International Inc. (HFC-245), totožným s výrobkom, na ktorý sa vzťahuje uvedený patent.

8. V rámci tohto konania Solvay SA podala 9. decembra 2009 incidenčný návrh voči žalovaným vo veci samej, ktorým navrhla nariadenie predbežného opatrenia zakazujúceho cezhraničné porušovanie práv počas celého sporu vo veci samej.¹²

9. Keďže žalované vo veci samej v rámci incidenčného konania namietali neplatnosť národných častí predmetného patentu, ale bez toho, aby podali alebo čo i len oznámili úmysel podať žaloby o neplatnosť, a namietali právomoc konajúceho holandského súdu rozhodnúť o hlavnej žalobe, ako aj o incidenčnom návrhu, Rechtbank 's-Gravenhage sa rozhodol konanie prerušiť a položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku týkajúcu sa výkladu článku 6 bodu 1 nariadenia č. 44/2001 a viaceré prejudiciálne otázky týkajúce sa článku 22 bodu 4 a článku 31 nariadenia č. 44/2001.

III – Prejudiciálne otázky

10. Prejudiciálne otázky položené Rechtbank 's-Gravenhage znejú takto:

„1. Pokiaľ ide o článok 6 ods. 1 nariadenia č. 44/2001:

Existuje možnosť ‚nezlučiteľných rozsudkov‘ vydaných v samostatných konaniach v zmysle článku 6 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 v prípade, keď sa dvom alebo viacerým spoločnostiam z rôznych členských štátov v rámci spoločného konania na súde niektorého z týchto členských štátov, a to každej spoločnosti samostatne, vytýka, že porušili rovnakú národnú časť európskeho patentu, ktorá platí aj v inom členskom štáte, a to tak, že vykonávali vyhradené aktivity s tým istým výrobkom?

9 — V predmetnom prípade ide o Dánsko, Írsko, Grécko, Luxembursko, Rakúsko, Portugalsko, Fínsko a Švédsko, ku ktorým je potrebné pridať aj Lichtenštajnsko a Švajčiarsko.

10 — Ďalej len „hlavná žaloba“.

11 — Ďalej len „žalované vo veci samej“.

12 — Ďalej len „incidenčné konanie“.

2. Pokiaľ ide o článok 22 ods. 4 nariadenia č. 44/2001:
- a) Uplatní sa článok 22 ods. 4 [tohto] nariadenia v konaní o vydaní predbežného opatrenia, ktoré je založené na zahraničnom patente (akým je napríklad ‚predbežný‘ cezhraničný zákaz porušovania práva), vtedy, keď žalovaná strana na svoju obhajobu namieta neplatnosť uplatneného patentu, vzhľadom na skutočnosť, že súd v takomto prípade nevydáva konečné rozhodnutie o platnosti uplatneného patentu, ale vyhodnocuje, ako by súd s právomocou na základe článku 22 ods. 4 nariadenia v tomto ohľade rozhodol, a navrhované predbežné opatrenie v podobe zákazu porušovania práva sa zamietne, ak podľa názoru súdu existuje reálna, nezanedbateľná možnosť, že príslušný súd vyhlási uplatnený patent za neplatný?
  - b) Je uplatnenie článku 22 ods. 4 nariadenia č. 44/2001 v konaní v zmysle predchádzajúcej otázky podmienené formálnymi požiadavkami na námietku neplatnosti v tom zmysle, že článok 22 ods. 4 [tohto] nariadenia sa uplatní len vtedy, ak na súde príslušnom podľa článku 22 ods. 4 nariadenia č. 44/2001 už bola alebo v lehote – ktorú má určiť súd – bude podaná žaloba o neplatnosť, alebo aspoň ak majiteľ patentu v tejto súvislosti už bol alebo bude predvolaný, alebo len stačí podať námietku neplatnosti, a ak áno, aké obsahové náležitosti musí táto námietka spĺňať, aby bola dostatočne odôvodnená a/alebo aby uplatnenie tejto námietky nebolo považované za protiprávne?
  - c) V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, zostane právomoc súdu v konaní o porušení práva zachovaná aj po podaní námietky neplatnosti v zmysle prvej otázky s dôsledkom, že (ak si to želá žalujúca strana) konanie o porušení práva musí byť prerušené dovtedy, kým súd príslušný podľa článku 22 ods. 4 nariadenia č. 44/2001 rozhodne o platnosti použitej národnej časti patentu, alebo musí byť žaloba zamietnutá z dôvodu, že nesmie rozhodovať o námietke relevantnej pre rozhodnutie vo veci, alebo súd po podaní námietky neplatnosti stratí aj svoju právomoc vo veci žaloby o porušení?
  - d) V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, môže vnútroštátny súd odvodiť svoju právomoc rozhodnúť o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré vychádza zo zahraničného patentu (akým je cezhraničný zákaz porušovania práva) a proti ktorému bola podaná námietka neplatnosti patentu, alebo (ak by sa rozhodlo, že uplatnenie článku 22 ods. 4 [tohto] nariadenia neovplyvní právomoc Rechtbank rozhodnúť o žalobe o porušení práva) svoju právomoc rozhodnúť o námietke neplatnosti uplatneného zahraničného patentu z článku 31 nariadenia č. 44/2001?
  - e) V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku, aké skutočnosti alebo okolnosti sú potrebné na to, aby bolo možné v zmysle bodu 40 [už citovaného] rozsudku Van Uden predpokladať existenciu skutočnej väzby medzi predmetom navrhovaných opatrení a miestnou príslušnosťou štátu, na ktorého súde sa nariadenie opatrenia navrhuje?“

11. Žalobkyňa aj žalované vo veci samej, Spolková republika Nemecko, Helénska republika, Španielske kráľovstvo, ako aj Komisia predložili písomné pripomienky. Zástupcovia Solvay SA, Honeywell Fluorine Products Europe BV a právni zástupcovia Španielskeho kráľovstva aj Komisie boli vypočutí na pojednávaní, ktoré sa konalo 30. novembra 2011.

IV – Analýza

12. Na úvod treba pripomenúť, že keďže nariadenie č. 44/2001 v súčasnosti nahradilo Bruselský dohovor vo vzťahoch medzi členskými štátmi¹³, platí výklad tohto dohovoru z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach¹⁴, poskytnutý Súdny dvorom Európskych spoločenstiev aj pre uvedené nariadenie, pokiaľ je možné jeho ustanovenia a ustanovenia Bruselského dohovoru považovať za rovnocenné.¹⁵ Okrem toho z odôvodnenia č. 19 nariadenia č. 44/2001 vyplýva, že treba zaručiť kontinuitu medzi Bruselským dohovorom a týmto nariadením.

A – O hlavnej žalobe a výklade článku 6 bodu 1 nariadenia č. 44/2001

13. Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v zásade Súdneho dvora pýta, či môže oprieť svoju súdnu právomoc o článok 6 ods. 1 nariadenia č. 44/2001. Presnejšie, žiada o objasnenie otázky, či vzhľadom na skutočnosť, že naň boli podané žaloby proti podniku so sídlom v Holandsku a dvom podnikom so sídlom v Belgicku, existuje riziko nezlučiteľných rozhodnutí, ktoré by odôvodnilo jeho právomoc na základe tohto ustanovenia.

14. Článok 6 bod 1 nariadenia č. 44/2001 totiž žalobcovi umožňuje podať žaloby proti viacerým žalovaným na súdoch podľa bydliska ktoréhokoľvek z nich za predpokladu, že nároky sú navzájom do takej miery súvisiace, že je vhodnejšie o nich konať a rozhodnúť spoločne a tak predísť možnosti nezlučiteľných rozsudkov vydaných v samostatných konaniach.¹⁶

15. Požiadavku tejto súvislosti medzi žalobami stanovil Súdny dvor v rámci výkladu článku 6 bodu 1 Bruselského dohovoru¹⁷ pred jej začlenením do znenia článku 6 ods. 1 nariadenia č. 44/2001¹⁸, s cieľom vyhnúť sa tomu, aby výnimka zo zásady právomoci súdov členského štátu bydliska žalovaného mohla spochybniť samotnú existenciu tejto zásady.

16. Súdny dvor zároveň uviedol, že na to, aby mohli byť rozhodnutia považované za nezlučiteľné, nestačí existencia rozdielu v riešení sporu. Okrem toho je potrebné, aby bol východiskový skutkový stav a právny rámec rovnaký.¹⁹

17. Navyše je úlohou vnútroštátneho súdu, aby s ohľadom na všetky okolnosti v spise posúdil existenciu vzťahu spojitosti medzi jednotlivými žalobami, ktoré mu boli predložené, a teda rizika, že by v oddelených konaniach mohli byť vydané nezlučiteľné rozhodnutia.²⁰

13 — Vo vzťahu k Dánskemu kráľovstvu pozri Dohodu medzi Európskym spoločenstvom a Dánskym kráľovstvom o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podpísaná v Bruseli 19. októbra 2005 (Ú. v. EÚ L 299, s. 62).

14 — Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32, ďalej len „Bruselský dohovor“.

15 — Pozri najmä rozsudky z 10. septembra 2009, German Graphics Graphische Maschinen, C-292/08, Zb. s. I-8421, bod 27, a z 18. októbra 2011, Realchemie Nederland, C-406/09, Zb. s. I-9773, bod 38.

16 — Rozsudky z 27. septembra 1988, Kalfelis, 189/87, Zb. s. 5565, bod 12; z 27. októbra 1998, Réunion européenne a i., C-51/97, Zb. s. I-6511, bod 48, ako aj Roche Nederland a i., už citovaný, bod 20.

17 — Rozsudok Kalfelis, už citovaný, bod 12.

18 — Ako to pripomenul Súdny dvor vo svojom rozsudku Roche Nederland a i., už citovanom, bod 21.

19 — Rozsudky Roche Nederland a i., už citovaný, bod 26; z 11. októbra 2007, Freeport, C-98/06, Zb. s. I-8319, bod 40, ako aj z 1. decembra 2011, Painer, C-145/10, Zb. s. I-12533, bod 79.

20 — Rozsudky Freeport, už citovaný, bod 41, a Paine, už citovaný, bod 83.

18. Súdny dvor však vo svojom rozsudku Roche Nederland a i., už citovanom, rozhodol, že paralelné žaloby pre porušenie práv podané v rôznych členských štátoch, ktoré v súlade s článkom 64 ods. 3 Mníchovského dohovoru musia byť posudzované vzhľadom na každú z platných vnútroštátnych právnych úprav²¹, nespádajú do rovnakej právnej situácie²², takže prípadné rozdielne rozhodnutia nemožno považovať za nezlučiteľné²³.

19. Inak povedané, zdá sa, že podmienky uplatnenia článku 6 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 v zásade nemôžu byť splnené, ak sú žaloby pre porušenie práv založené na európskom patente.

20. Rozsudok Súdneho dvora Roche Nederland a i. bol z tohto hľadiska veľmi kritizovaný²⁴, pretože značne zužuje rozsah pôsobnosti článku 6 ods. 1 nariadenia č. 44/2001²⁵ v oblasti duševného vlastníctva²⁶. Je značne rozšírený názor²⁷, že oslabuje ochranu majiteľov európskych patentov²⁸ a pritom je nezlučiteľný s článkom 69 Mníchovského dohovoru²⁹.

21. Treba sa teda domnievať, že problém nastolený touto vecou sa v konečnom dôsledku vyrieši buď potvrdením, alebo vyvrátením judikatúry Roche Nederland a i.?

22. Myslím si, že nie. Zdá sa mi, ako to uviedli tak Spolková republika Nemecko, ako aj Španielske kráľovstvo a Komisia, že je možný odstupňovanejší prístup, ktorý sa starostlivo vyhne dosahu judikatúry Roche Nederland a i.

23. Právne okolnosti sporu vo veci samej sa totiž odlišujú od tých, o ktoré išlo v spore Roche Nederland a i., keďže tri žalované vo veci samej so sídlom v Holandsku a v Belgicku sú jednotlivo obviňované z toho, že obchodovali s rovnakými výrobkami porušujúcimi práva z patentu v rovnakých členských štátoch, a teda že poškodzovali rovnaké „národné časti európskeho patentu“, ako sa uplatňujú v týchto členských štátoch.

21 — Bod 30.

22 — Bod 31.

23 — Body 32 a 35.

24 — Pozri najmä European Max-Planck Group for Conflict on Laws in Intellectual Property (CLIP): Intellectual Property and the Reform of Private International Law: Sparks from a Difficult Relationship. In: *IPRax*. 2007, č. 4, s. 284; body 78 až 85, ako aj judikatúru citovanú v bode 78 návrhov, ktoré predniesla generálna advokátka Trstenjak vo veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Paine; pozri okrem iného MUIR WATT, H.: Article 6. In: MAGNUS, U., MANKOWSKI, P.: *Brussels I Regulation*. 2. vyd. Sellier, European Law Publishers, 2012, s. 313, č. 25a; NOORGÅRD, M.: A, Spider without a Web ? Multiple Defendants in IP Litigation. In: LEIBLÉ, S., OHLY, A. (ed.): c. d., s. 211.; GONZALEZ BEILFUSS, C.: Is there any Web for the Spider? Jurisdiction over Co-defendants after Roche Nederland. In: NUYTS, A. (ed.): *International Litigation in Intellectual Property and Information Technology*. Kluwer Law International, s. 79.

25 — Niektorí kritickí autori však dokázali uznať, že táto judikatúra ukončila roky neistoty a prispela k zvýšeniu úrovne harmonizácie v Európe. Pozri v tomto zmysle KUR, A.: Are there any Common European Principles of Private International Law with regard to Intellectual Property? In: LEIBLÉ, S., OHLY, A.: c. d., s. 1 a 2.

26 — Konkrétne, HESS, B., PFEIFFER, T., SCHLOSSER, P.: *Report on the Application of Regulation Brussels I in the Member States* (štúdia JLS/C4/2005/03). Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg, september 2007, č. 204, s. 104 (ďalej len „Heidelberská správa“).

27 — Komisia sama poukázala na ťažkosti vyplývajúce z tejto judikatúry vo svojej správe z 21. apríla 2009 o uplatňovaní nariadenia č. 44/2001 (bod 3.4). Zelená kniha o revízii nariadenia č. 44/2001 sa však tejto otázke venuje s veľkou opatrnosťou, s ohľadom okrem iného na body 36 až 38 už citovaného rozsudku Roche Nederland a i. V každom prípade treba konštatovať, že nenavrhol zmenu článku 6 nariadenia č. 44/2001 vo svojom návrhu prepracovaného znenia nariadenia č. 44/2001, i keď jej cieľom bolo len „vyplniť určité medzery súčasného systému“ a napraviť ich v očakávaní vytvorenia jednotného systému riešenia sporov v záležitosti európskych patentov a patentov Spoločenstva. Pozri v tejto súvislosti stanovisko 1/09 z 8. marca 2011, stanovisko vydané podľa článku 218 ods. 11 ZFEÚ (Zb. s. I-1137), v ktorom Súdny dvor rozhodol, že očakávaná dohoda vytvárajúca jednotný systém riešenia sporov v záležitosti patentov („Súd pre európske patenty a patenty Spoločenstva“) nie je zlučiteľná s ustanoveniami Zmluvy o EÚ a Zmluvy o FEÚ.

28 — Heidelberská správa, s. 338, č. 825 a nasl.

29 — Heidelberská správa, s. 340, č. 833.

24. Na posúdenie relevantnosti týchto tvrdení môže byť vhodné posúdiť situáciu, ktorá by nastala, ak by článok 6 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 bol vyhlásený za neuplatniteľný. Holandský vnútroštátny súd by mal právomoc, pokiaľ ide o žalobu proti žalovanej vo veci samej so sídlom v Holandsku, a na belgický súd by žalobkyňa vo veci samej musela podať žalobu pre porušovanie práv proti dvom žalovaným vo veci samej so sídlom v Belgicku na základe článku 2 uvedeného nariadenia.³⁰

25. Oba súdy by museli samostatne preskúmať namietané porušenia práv vzhľadom na rôzne vnútroštátne práva upravujúce rôzne „národné časti európskeho patentu“, ktorých porušenie sa namieta, uplatnením zásady *lex loci protectionis*.³¹ Museli by napríklad podľa rovnakého fínskeho práva posúdiť, či všetky tri žalované vo veci samej porušili fínsku časť európskeho patentu z dôvodu, že obchodovali s rovnakým výrobkom porušujúcim práva na fínskom území.

26. Je zrejmé, že za takých podmienok by museli vydať rozhodnutia spadajúce do rovnakej právnej situácie – porušenie tej istej národnej časti patentu definujúcej rovnakými podmienkami rozsah ochrany uvedeného patentu³² – ale mohli by vydať diametrálne odlišné rozhodnutia.

27. Inak povedané, článok 6 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 sa neuplatní na súbor žalôb pre porušenie práv proti rozličným spoločnostiam so sídlom v rôznych členských štátoch, keďže sa týkajú skutkov vykonaných v rôznych členských štátoch a porušujúcich rôzne národné časti európskeho patentu upravené rôznymi právnymi poriadkami.³³ Naopak by ho bolo možné uplatniť, pokiaľ by bola splnená podmienka týkajúca sa totožnosti skutkovej situácie, na súbor žalôb pre porušenie práv smerujúcich proti rôznym spoločnostiam so sídlom v rôznych členských štátoch, ak by sa každá z týchto žalôb samostatne týkala skutkov vykonaných v tom istom členskom štáte a porušujúcich tú istú národnú časť európskeho patentu upravenú tým istým právom.³⁴

28. Je však potrebné pripomenúť, že osobitné pravidlá právomoci v nariadení č. 44/2001 musí vykladať vnútroštátny súd³⁵ pri dodržaní zásady právnej istoty, ktorá predstavuje jeden z cieľov uvedeného nariadenia, z čoho vyplýva, že článok 6 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 sa má vykladať „tak, aby umožnil bežne informovanému žalovanému rozumne predpokladať, na akom súde, okrem súdu štátu jeho bydliska, môže byť žalovaný“.³⁶

29. Za týchto okolností navrhujem Súdnu dvoru, aby na prvú prejudiciálnu otázku položenú vnútroštátnym súdom odpovedal tak, že článok 6 bod 1 nariadenia č. 44/2001 treba vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje v rámci sporu o porušenie práv z európskeho patentu, v ktorom sú žalované viaceré spoločnosti so sídlom v rôznych členských štátoch, pokiaľ sa každá z týchto žalôb samostatne týka skutkov vykonaných v tom istom členskom štáte a porušujúcich tú istú národnú časť európskeho patentu upravenú tým istým právom.

30 — O možnosti podať žaloby na základe článku 5 bodu 3 nariadenia č. 44/2001 sa v tejto veci nediskutovalo, a preto ju v rámci týchto návrhov neskúmam.

31 — V súvislosti s tým pozri body 97 a 118 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Léger vo veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Roche Nederland a i.

32 — V tomto zmysle pozri BLUMER, F.: *Patent Law and International Private Law on both Sides of the Atlantic*. Konferencia Svetovej organizácie duševného vlastníctva (OMPI) o medzinárodnom súkromnom práve a práve duševného vlastníctva, Ženeva 30. a 31. január 2001 (WIPO/PIL/01/3).

33 — Súdny dvor totiž v bode 33 svojho už citovaného rozsudku Roche Nederland a i. zastával názor, že „medzi žalobami pre porušenie európskeho patentu, z ktorých každá je podaná proti spoločnosti usadenej v inom zmluvnom štáte z dôvodu skutkov, ku ktorým malo dôjsť na území tohto štátu“, nemožno konštatovať súvislosť.

34 — Treba pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol, že článok 6 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 treba uplatniť napriek neexistencii totožnosti právneho základu spájaných žalôb. Pozri rozsudok Freeport, už citovaný (body 31 až 47).

35 — Rozsudok z 13. júla 2006, Reisch Montage, C-103/05, Zb. s. I-6827, bod 24.

36 — Pozri rozsudok Reisch Montage, už citovaný, bod 25; pokiaľ ide o článok 5 ods. 1 Bruselského dohovoru, pozri tiež rozsudky zo 17. júna 1992, Handte, C-26/91, Zb. s. I-3967, bod 18; z 28. septembra 1999, GIE Groupe Concorde a i., C-440/97, Zb. s. I-6307, bod 24, ako aj z 19. februára 2002, Besix, C-256/00, Zb. s. I-1699, body 24 až 26; pokiaľ ide o výnimku *forum non conveniens*, rozsudok z 1. marca 2005, Owusu, C-281/02, Zb. s. I-1383, bod 40; pokiaľ ide o článok 24 Bruselského dohovoru, rozsudok z 28. apríla 2005, St. Paul Dairy, C-104/03, Zb. s. I-3481, bod 19.

B – O incidenčnom konaní

30. Druhým súborom otázok sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či okolnosť, že platnosť patentu bola napadnutá v rámci incidenčného konania týkajúceho sa cezhraničného zákazu porušovania práv, ktoré je vedené súčasne s hlavným konaním pre porušovanie práv, stačí – a v prípade kladnej odpovede na túto otázku, za akých formálnych a obsahových podmienok – na to, aby sa uplatnil článok 22 bod 4 nariadenia č. 44/2001 takým spôsobom, aby vnútroštátny súd, na ktorý bola podaná žaloba, musel na jednej strane konštatovať nedostatok právomoci rozhodovať o žalobe na základe článku 25 nariadenia č. 44/2001 a na druhej strane následne preskúmať svoju právomoc rozhodovať v incidenčnom konaní na základe článku 31 nariadenia č. 44/2001.

1. O výklade článku 22 bodu 4 nariadenia č. 44/2001

31. Prvý súbor otázok týkajúci sa dosahu ustanovení článku 22 bodu 4 nariadenia č. 44/2001 je potrebné preskúmať vzhľadom na odôvodnenia a výrok rozsudku GAT³⁷.

32. V tomto rozsudku Súdny dvor uviedol, že článok 16 ods. 4 Bruselského dohovoru treba vzhľadom na jeho účel a postavenie tohto ustanovenia v rámci systému tohto dohovoru³⁸ vykladať v tom zmysle, že pravidlo výlučnej právomoci stanovené týmto ustanovením sa vzťahuje na všetky spory týkajúce sa zápisu alebo platnosti patentu bez ohľadu na to, či je otázka nastolená v žalobe alebo formou námietky, a bez ohľadu na štádium konania, v ktorom je nastolená.

33. Bez toho, aby som sa vracal k dôvodu vydania týchto ustanovení, možno zdôrazniť, že toto riešenie odôvodňovali tri súbory úvah vo vzťahu k základu a účelu systému založeného Bruselským dohovorom³⁹: predovšetkým záväzná povaha výlučnej právomoci založenej článkom 16 bodom 4 Bruselského dohovoru⁴⁰, ďalej nevyhnutnosť zaručiť predvídateľnosť pravidiel právomoci, a teda právnu istotu vyhybaním sa znásobovaniu základov na priznanie právomoci⁴¹, a napokon nevyhnutnosť vyhnúť sa znásobovaniu rizika nezlučiteľných rozhodnutí, ktorému sa práve Bruselský dohovor snaží vyhnúť⁴².

34. Spolková republika Nemecko, Helénska republika, Španielske kráľovstvo, ako aj Komisia preberajú v tomto ohľade niektoré z tvrdení prednesených vnútroštátnym súdom a v zásade sa zhodujú na tom, že súdy, na ktoré je, tak ako v spore vo veci samej, podaný incidenčný návrh, nerozhodujú o merite sporu, ani pokiaľ ide o existenciu porušenia práv (predmet hlavnej žaloby), ani pokiaľ ide o platnosť patentu (námietka vznesená v rámci incidenčného konania), ale naopak, obvykle sa obmedzujú na preskúmanie splnenia podmienok nariadenia požadovaného predbežného opatrenia. Keďže prípadné preskúmanie platnosti patentu prebieha iba *prima facie* a nevedie k žiadnemu konečnému rozhodnutiu, neexistuje teda žiadne riziko nezlučiteľných rozhodnutí.

35. Tento názor však treba analyzovať najmä s prihliadnutím na bod 30 už citovaného rozsudku GAT, v ktorom Súdny dvor veľmi presne zaujal stanovisko k otázke dosahu účinkov rozhodnutí na uplatniteľnosť článku 16 bodu 4 Bruselského dohovoru. Uvádzalo sa v ňom, že vzhľadom na skutočnosť, že účinky incidenčného rozhodnutia o platnosti patentu v nemeckom práve sa obmedzujú na účastníkov konania (účinnok *inter partes*), nemôže existovať riziko nezlučiteľných rozhodnutí. Súdny dvor toto tvrdenie odmietol veľmi všeobecne a zároveň radikálne.

37 — Už citovaný, body 13 až 31.

38 — Body 20 až 24.

39 — V súvislosti s dôvodom vydania týchto ustanovení možno odkázať na rozsiahlu právnu vedu.

40 — Body 26 a 27.

41 — Bod 28.

42 — Bod 29.

36. Súdny dvor zdôraznil, že účinky takeého rozhodnutia sú určené vnútroštátnym právom a že vo viacerých zmluvných štátoch má rozhodnutie o zrušení patentu účinnosť *erga omnes*, a zastával názor, že „na vylúčenie rizika navzájom si odporujúcich rozhodnutí by bolo potom potrebné obmedziť právomoc súdov iného štátu, než je štát vydania patentu, pri rozhodovaní o platnosti zahraničného patentu v incidenčnom konaní len na prípady, keď vnútroštátne právo priznáva takémuto rozhodnutiu výlučne účinky obmedzené na účastníkov daného konania“. Rozhodol, že to nie je možné, pretože „takéto obmedzenie by... viedlo k deformáciám, čím by bola spochybnená rovnosť a jednotnosť práv a povinností, ktoré z dohovoru vyplývajú pre zmluvné štáty a dotknuté osoby“.⁴³

37. Treba teda konštatovať, že už citovaný rozsudok GAT ukladá vnútroštátnemu súdu povinnosť odmietnuť svoju právomoc za okolností, o aké ide vo veci samej? Podľa môjho názoru je namieste odstupňovanejšia odpoveď, ktorá zohľadňuje procesné skutočnosti.

38. Treba totiž zdôrazniť, že si možno predstaviť len tri hypotézy podľa toho, či bola platnosť patentu napadnutá tak v rámci hlavnej žaloby, ako aj v rámci incidenčného konania [hypotéza a)], len v rámci hlavnej žaloby [hypotéza b)] alebo iba v rámci incidenčného konania [hypotéza c)].

39. V prípade hypotéz a) a b) sa judikatúra GAT uplatní, a teda konajúci súd musí v súlade s článkom 25 nariadenia č. 44/2001 odmietnuť svoju právomoc rozhodovať o hlavnej žalobe a preskúmať prípadné nariadenie predbežného opatrenia požadovaného na základe článku 31 nariadenia č. 44/2001.

40. Pri hypotéze c) môžu nastať dve situácie. Môže to byť tak, že žalovaný nemal možnosť nastoliť otázku platnosti patentu v rámci hlavnej žaloby napríklad preto, že predbežné opatrenie bolo vydané pred začatím hlavného konania⁴⁴ [situácia c1)]. Môže to byť tiež tak, že žalovaný túto možnosť mal, ale nepovažoval za vhodné ju využiť [situácia c2)], čo, ako sa zdá, zodpovedá situácii, o ktorú ide v spore vo veci samej, ale to musí určiť vnútroštátny súd].

41. V situácii c1) musí byť konajúci súd schopný preskúmať návrh na nariadenie požadovaného predbežného alebo ochranného opatrenia a prípadne ho nariadiť, ale musí byť dôsledne dodržaná judikatúra GAT. Z toho vyplýva, že takéto predbežné opatrenie môže byť nariadené len pod podmienkou, že konajúci súd bude v primeranej lehote prejednávať aj hlavnú žalobu súvisiacu s požadovaným opatrením, teda žalobu pre porušenie práv v rámci návrhu na uloženie povinnosti zdržať sa porušovania práv, v rámci ktorej bude môcť byť zaručené dodržanie judikatúry GAT, a teda pod prísnu podmienkou, že nevyvolá nijaký konečný účinok.

42. Naopak v situácii c2) by tvrdenie vyvodzované v rámci incidenčného konania z neplatnosti predmetného patentu v zásade nemalo viesť súd k tomu, aby odmietol svoju právomoc rozhodovať o hlavnej žalobe na základe článku 25 nariadenia č. 44/2001. Za takeého predpokladu sa totiž možno domnievať, že argument vyvodzovaný z neplatnosti predmetného patentu slúži len na zdržiavanie a je úlohou žalovaného preukázať, že na príslušnom súde začal konanie o neplatnosť uvedeného patentu. Za predpokladu, že súd má právomoc konať vo veci samej, môže v súlade so svojim vnútroštátnym právom nariadiť požadované predbežné opatrenie.

43. V dôsledku toho Súdnemu dvoru navrhujem, aby rozhodol, že článok 22 bod 4 nariadenia č. 44/2001 treba vykladať v tom zmysle, že pravidlo výlučnej právomoci, ktoré je v ňom stanovené, sa neuplatní vtedy, keď je platnosť patentu namietnutá iba v rámci incidenčného konania, pokiaľ rozhodnutie, ktoré môže byť prijaté v tomto konaní, nevyvoláva žiadne konečné účinky.

43 — Pokiaľ ide o nariadenie č. 44/2001, pozri rozsudok z 28. apríla 2009, Apostolides, C-420/07, Zb. s. I-3571, bod 41.

44 — Hoci sa predpoklad môže zdať absurdný, keďže ide o incidenčné konanie, na základe povahy veci by sa pri uplatnení na paralelné hlavné konanie dalo povedať, že k nej napriek tomu môže dôjsť, ako so mal príležitosť zdôrazniť vyššie.

2. O výklade článku 31 nariadenia č. 44/2001

44. Návrhy v súvislosti s týmto bodom prednášam len subsidiárne pre prípad, ak by Súdny dvor rozhodol, že vnútroštátny súd buď nemá právomoc meritórne rozhodovať o spore vo veci samej na základe článku 22 bodu 4 nariadenia č. 44/2001, alebo nemá právomoc rozhodovať o celom spore vo veci samej na základe článku 6 bodu 1 uvedeného nariadenia.

45. Ako vyplýva z ustálenej judikatúry⁴⁵, súd s právomocou rozhodovať o merite veci na základe jednej zo skutočností zakladajúcich právomoc upravených v Bruselskom dohovore a neskôr v nariadení č. 44/2001 má totiž aj právomoc nariadiť predbežné alebo ochranné opatrenia bez toho, aby táto právomoc podliehala ďalším podmienkam.⁴⁶

46. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že článok 31 nariadenia č. 44/2001, rovnako ako pred ním článok 24 Bruselského dohovoru, predstavuje samostatný základ na uplatnenie právomoci⁴⁷, dopĺňajúci základy na uplatnenie právomoci stanovené v článkoch 2 až 24 nariadenia č. 44/2001⁴⁸. Avšak v rozsahu, v akom toto ustanovenie upravuje výnimku zo systému právomoci zriadeného nariadením č. 44/2001, musí byť vykladané zužujúco⁴⁹, keďže výkon „dočasnej súdnej právomoci“ je podrobený určitým podmienkam stanoveným judikatúrou Súdneho dvora viažucim sa na povahu chránených práv, ako aj účel a predmet požadovaných opatrení⁵⁰.

47. Predbežné opatrenia musia predovšetkým patriť do rozsahu pôsobnosti nariadenia č. 44/2001 obmedzeného na pojem občianskych a obchodných vecí, pričom táto právomoc musí byť vzhľadom na veľkú rôznorodosť uvedených opatrení v rôznych členských štátoch určená nie ich samotnou povahou, ale povahou práv, ktorých ochranu zaručujú.⁵¹ To je nepochybne prípad žalôb pre porušenie patentových práv, na ktoré sú uplatniteľné všeobecné pravidlá nariadenia č. 44/2001⁵², ako aj návrhov na nariadenie predbežných opatrení týkajúcich sa cezhraničného zákazu porušovania tých práv, o ktoré ide v spore vo veci samej⁵³.

48. Opatrenia, ktoré môžu byť prijaté na základe článku 31 nariadenia č. 44/2001, musia okrem iného mať dočasnú povahu, to znamená musia byť určené na zachovanie skutkového alebo právneho stavu s cieľom ochrany práv, ktorých uznanie sa navrhuje na súde s právomocou konať vo veci samej.⁵⁴ Z tejto podmienky v zásade vyplýva, že predbežné opatrenie prijaté na základe článku 31 nariadenia č. 44/2001 musí byť časovo obmedzené.

45 — Rozsudky Van Uden, už citovaný, body 22 a 48, ako aj z 27. apríla 1999, Mietz, C-99/96, Zb. s. I-2277, bod 41.

46 — Treba poznamenať, že tieto ustanovenia sú prevzaté do nového ustanovenia návrhu prepracovaného znenia nariadenia č. 44/2001, a to v článku 35.

47 — Rozsudok Van Uden, už citovaný, bod 42. Pozri najmä PERTEGÁS SENDER, M.: Article 24 of the Brussels Conventio: a particular Reading for Patent Infringement Disputes? In: FENTIMAN, R., a i.: *L'espace judiciaire européen en matières civile et commerciale*. Bruylant, 1999, s. 277; PERTEGÁS SENDER, M.: *Cross-Border Enforcement of Patent Rights*. Oxford University Press, s. 130, č. 3.138.

48 — V súvislosti s týmto ustanovením pozri správu o Dohovore o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podpísanom v Bruseli 27. septembra 1968, ktorú vypracoval p. Jenard [*neoficiálne znenie*] (Ú. v. ES C 59, 1979, s. 1, najmä s. 42), ako aj dôvodovú správu vzťahujúcu sa na Dohovor o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podpísaný v Lugane 30. októbra 2007, ktorú vypracoval p. Fausto Pocar [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ C 319, 2009, s. 1, bod 124).

49 — Pokiaľ ide o článok 24 Bruselského dohovoru, pozri rozsudok St. Paul Dairy, už citovaný, bod 11.

50 — Rozsudky Van Uden, už citovaný, bod 46, a Mietz, už citovaný, bod 47.

51 — Rozsudky z 27. marca 1979, de Cavel, 143/78, Zb. s. 1055, bod 8; z 26. marca 1992, Reichert a Kockler, C-261/90, Zb. s. I-2149, bod 32; Van Uden, už citovaný, bod 33, ako aj Realchemie Nederland, už citovaný, bod 40.

52 — Rozsudok z 15. novembra 1983, Duijnste, 288/82, Zb. s. 3663, bod 23.

53 — Hoci Súdny dvor rozhodol, že prináleží vnútroštátnemu súdu overiť, či to tak skutočne je. Pozri rozsudok St. Paul Dairy, už citovaný, bod 10.

54 — Rozsudky Reichert a Kockler, už citovaný, bod 34; Van Uden, už citovaný, bod 37, a St. Paul Dairy, už citovaný, bod 13.

49. Súdny dvor veľmi všeobecne zdôraznil, že súd, ktorý má vydať takéto opatrenie, musí konať s „osobitnou opatrnosťou a hlbokou znalosťou konkrétnych okolností, za akých má opatrenie vyvolávať svoje účinky“, z čoho vyplýva, že musí „obmedziť svoju právomoc v čase“, a všeobecnejšie, „podriaďiť svoju právomoc všetkým podmienkam, ktoré zaručujú [jej] dočasnú alebo ochrannú povahu“⁵⁵, za obvyklých okolností až do vydania rozhodnutia vo veci samej.

50. Okrem toho s cieľom zaručiť dočasnú alebo ochrannú povahu opatrení prijatých na základe článku 31 nariadenia č. 44/2001 Súdny dvor vo svojom už citovanom rozsudku Van Uden⁵⁶ uložil dodatočnú podmienku viažucu sa na existenciu skutočnej väzby medzi predmetom požadovaných predbežných opatrení a územnou právomocou členského štátu konajúceho súdu⁵⁷, ktorá je práve predmetom poslednej prejudiciálnej otázky položenej vnútroštátnym súdom.

51. Súdny dvor až doteraz nemal priamo príležitosť spresniť, čo z týchto dvoch podmienok vyplýva, pokiaľ ide o práva duševného vlastníctva.

52. Keďže bola predmetná incidenčná žaloba v konaní vo veci samej podaná až po podaní hlavnej žaloby, takže podmienka viažuca sa na obmedzenie rozsahu pôsobnosti *ratione temporis* prijatého opatrenia môže byť považovaná za potenciálne splnenú, budem sa zaoberať predovšetkým preskúmaním podmienky viažucej sa na existenciu skutočnej väzby.

53. Táto kritizovaná podmienka⁵⁸ bola predmetom rôznych výkladov⁵⁹. Pre niektorých táto požiadavka predstavovala hranicu extrateritoriálneho účinku prijatých predbežných opatrení. Pre iných z tejto podmienky vyplývalo, aby prijaté opatrenie vyvolávalo prinajmenšom čiastočne účinky v členskom štáte konajúceho súdu. Podmienka by teda vôbec nepôsobila ako obmedzenie rozsahu pôsobnosti *ratione loci* prijatého opatrenia, pričom toto by, naopak, mohlo vyvolávať účinky v iných členských štátoch než v členskom štáte konajúceho súdu, a teda mať extrateritoriálny dosah.⁶⁰ Išlo by skôr o podmienku minimálneho územného umiestnenia požadovaného predbežného opatrenia. Existencia skutočnej súvislosti by teda mala byť skúmaná hlavne vzhľadom na spôsoby výkonu rozsudku vydaného členským štátom súdu prejednávajúceho spor.⁶¹

54. Zdá sa mi totiž, že možno pripustiť, aby súd členského štátu, za predpokladu, že nemá právomoc konať v spore vo veci samej, uznal svoju právomoc nariadiť predbežné opatrenie na základe článku 31 nariadenia č. 44/2001 len v prípade, keď toto opatrenie vyvoláva účinky na území uvedeného členského štátu a môže tam byť vykonané. Práve tomu istému súdu, ktorý je na to najvhodnejší, prináleží posúdiť existenciu tejto skutočnej väzby.

55 — Rozsudky z 21. mája 1980, Denilauler, 125/79, Zb. s. 1553, body 15 a 16; Reichert a Kockler, už citovaný, bod 33, ako aj Van Uden, už citovaný, bod 38.

56 — Bod 40.

57 — Treba spresniť, že hoci Súdny dvor formálne a výslovne neodkázal na túto podmienku vo svojich neskorších rozsudkoch, napriek tomu na ňu výslovne odkázal vo svojom rozsudku Mietz, už citovanom, bod 42.

58 — Najmä Komisiou, reagujúc na právnu vedu, v správe o uplatňovaní nariadenia č. 44/2001 (uvedená vyššie), ako aj v jej Zelenej knihe o revízii nariadenia č. 44/2001 (uvedená vyššie). Vo svojej rezolúcii zo 7. septembra 2010 (uvedená vyššie) Európsky parlament „naliehavo žiada, aby bolo vložené odôvodnenie, ktorého cieľom by bolo prekonať ťažkosti spôsobené [touto] požiadavkou“. Pre širší pohľad pozri DICKINSON, A.: Provisional Measures in the ‚Brussels I‘ Review: Disturbing the Status Quo? In: *Journal of Private International Law*. 2010, zv. 6, č. 3, s. 519.

59 — Pozri najmä PERTEGÁS SENDER, M.: *Cross-Border Enforcement of Patent Rights*, c. d., bod 3.158; JANSSENS, M.-C.: *International Disputes Involving Intellectual Property Rights: How to Take the Hurdles of Jurisdiction and Applicable Law*. In: DIRIX, E., LELEU, Y.-H.: *The Belgian report at the XVIIIth Congress of Washington of the International Academy of Comparative Law*. Bruylant, 2011, č. 46, s. 611 a 640.

60 — Súdny dvor to okrem iného pripomenul vo svojom rozsudku z 15. júla 2010, Purrucker (C-256/09, Zb. s. I-7349, bod 85), keď v tomto ohľade poukázal na dôvodovú správu vzťahujúcu sa na dohovor dohodnutý na základe článku K.3 Zmluvy o Európskej únii o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach, ktorú vypracovala p. Alegria Borrás [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 221, 1998, s. 27, bod 59). Pozri tiež rozsudok Denilauler, už citovaný, bod 17.

61 — Návrh prepracovaného znenia nariadenia č. 44/2001 (už citované, bod 3.1.5, odôvodnenie č. 25) predpokladá záruky voľného pohybu predbežných opatrení nariadených súdom konajúcim vo veci samej, zatiaľ čo účinky predbežných opatrení prijatých súdom bez právomoci konať vo veci samej by mali byť obmedzené na územie dotknutého členského štátu. Pozri tiež článok 99 nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146) a článok 103 nariadenia Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 78, s. 1).

55. V dôsledku toho Súdnu dvoru navrhujem, aby rozhodol, že článok 31 nariadenia č. 44/2001 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd nemôže nariadiť predbežné opatrenie, ktoré na jeho území nevyvoláva žiadne účinky, čo prináleží rozhodnúť tomuto vnútroštátnemu súdu.

V – Návrh

56. V dôsledku toho Súdnu dvoru navrhujem, aby na prejudiciálne otázky položené Rechtbank 's-Gravenhage odpovedal takto:

1. V prvom rade:

- a) Článok 6 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach treba vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje v rámci sporu pre porušovanie práv z európskeho patentu, v ktorom sú žalované viaceré spoločnosti so sídlom v rôznych členských štátoch, pokiaľ sa každá z týchto žalôb samostatne týka skutkov vykonaných v tom istom členskom štáte a poškodzujúcich tú istú národnú časť európskeho patentu upravenú tým istým právom.
- b) Článok 22 bod 4 nariadenia č. 44/2001 treba vykladať v tom zmysle, že pravidlo výlučnej právomoci, ktoré je v ňom stanovené, sa neuplatní vtedy, keď je platnosť patentu napadnutá iba v rámci incidenčného konania, pokiaľ rozhodnutie, ktoré môže byť prijaté v tomto konaní, nevyvoláva žiadne konečné účinky.

2. Subsidiárne:

Článok 31 nariadenia č. 44/2001 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd nemôže nariadiť predbežné opatrenie, ktoré na jeho území nevyvoláva žiadne účinky, čo prináleží rozhodnúť tomuto vnútroštátnemu súdu.